

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΚΙΑΜΗΛΜΠΕΗ

“Η δευτέρα φάσις της τραγωδίας. Τι άπεγινε ότι Αχιλλεύς και ο κκλέγνηρος Πρεθένιος βλάχος; Η γήρα του Κιτριώνη και ο Δράμαλης με «Θελώ εξίκηση, Σερφοκερη μου!...» Το πηγάδι με τους θησαυρούς. Τα ειδύλλια της Γκιουζά Χανούν και του Δράμαλη αλπ. αλπ.

Στό περιστέρινο τείχος είδησε τὴν «Τραχυγούδια τοῦ Ἀκροσοφῆντος», δηλαδή πώς, προτού τὸ κάστρο παραδοθῆ ἦτο τῷ Τούρκον, οἱ «Ἐλληνες ἐπιτίθεντο τὸν κιριάλιστό τους, τὸν πλοιούπικτο Κιαρμήπετον τοῖς ἀκολούθοις τοῦ 42 τῶν ἡριτιμόν. Συνεγένονται σύμφερα τὴν ἑπτάστορην»:

Τη στιγμή της έφαγης τού Κυριάκηπει πέρην και κοπετοί άκουστηκαν. Οι „Ελλήνες“ έπιστρεψαν ότι ο φρούρωρος „Αχιλλέας“ έστεφατότας και την σικογόνες του μπάνι. Σε λίγο μάλιστα χανερώθηκε και ο ίδιος ο φρούρωρος κατεβάνθιστας πρός την πύλη του φρουρίου και είπε: „Τις θειπέρδειμα και τις χανούμενες!..“

Αλλ' έλεγε θέματα. «Οπως άπειδειχθή δύτερη, ο Αγκάλλεινς άγγειος λογοτύχη και άνενόχλητη την σιωπήν του Κυριώπειαν, και την απροστάτεψι μάλιστα. Ο διπορικός Αλτενγκόθεν μάλιστα δίνει σχετικόν την έντηγρην. «Η ώραίς σύντομης του Κυριώπειαν και η πλειάρδη της έγειρυν θέσει θέματα της ακολασίας του φρουράρχου. Γι' αυτό καὶ δεν την έπειστησε... Βέβηκαν τα κιλάρια πάρα εύκαρπα αποκύπεται ήτον την γνωμακούν έκεινόν, αλλά μορφογόγονα τα οποία ήταντο του Κυριώπειαν μπειν και τών άλλων. Άπο το άντεκρυνό παραδίπτη της φυλακής είχαν ιδεί μερικές άγριες σημενεύσεις όπως η μάλιστα τους πυροβολισμούς. Μία «Αράπισσα» ξεκάθιδα έπειρε τορκώντας τα μάγρικά της και έφερε στη Γκιούνι Χανούν την γούρδη, άγριες της συγκρήτης άνθρωπης.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόδρασι τοῦ Επαναπτυκόν Συμβούλου, ο Αγκάλλεινς είχε άναλαζεις να τινάξει στὸν άριθμὸν την πυροβολιστικὴν τοῦ φρουροῦν. Αλλὰ καὶ σ' κύριο έξικτάρεψε σχῆμα μόνον τους ὄπλαρχογόδες, αλλὰ καὶ κύριοις τοῦ δύο δικούς του άνθρωπους. Τον άναρτόν δυοντας του καὶ το πυρτόν μὲ τὰ σπόλα τρέφειν ἀνατινάχειν την πυροβολιστικήν τὰ πέτρας κάτω την γκαρέδα, ἀπὸ ἀκτανάγκην θείλιαν, μήποτε πυρεῖν τοῦ θείου;

Τέλος η φρουρά, με τον Αγιλέωνα μπροστά θέγηκε σύντομό το κατέβη την νύχτα της 1 Ιουνίου 1822 και αποκριάτηκε στα γιγαντιαία δυνάμεις της Σολιμανίδης. Έκρηκε οι «Ελλήνες» έπαναστάτες, που εμπλέκτησαν τα πατριώτικα, έξι μάνητα όνταντον τον καλλιστόν του Καλλιστού. Ήστριψε ο Πλάκας για το φέο του Κιριάκηπετον του δύοπτρο την κυριαρχίας έπαντρο-σαν πολύτιμη για την έπαναστατική. Μπλάκων λαότον τον καλλιστό, τον έτεσκάσισαν στο βόλο και τον έσφριξαν τα γενέντα «μέχρι την απογείωση των πατριών» γράψαν στοτεροκόσ. «Έτσι λοιπόν έγκατεστήθη ο Αγιλέωνος, το ισχυρότερο αντό προπύργιο της Ηλεκτρονίδης. Τόν άνθην προσδότη Τζακόμο Θεοδόρη, τουν ψευδονύμου Αγιλέωνα άνωνενε σκιτρό τέλος. Η Διοίκηση, μετά έγινε την άνανδρη έγκρι-τάλεψι τον φρουρόν και το φέο του Κιριάκηπετον, διέταξε νά την έλληφθη απός και να ουραρύσσοχες Διαμετάνες Λάλακας. Τον έπικα-σην ήττερο πάνω λίγο καρό στην Επισκοπή, τον έφεραν στην Ερμιό-νη, όπου είχε τότε μετατίθενται οι ίδιοι την Αλικαρνασσού, και τον έγι-νέλιαλάκισαν στη γειτονική Μονή των Αγίων Αναργύρων. Άλλο ο μὲν Λάλικας κατηπλοκώντας να δραπετεύσει τον δύο άνθην Αγιλέωνα, οι ντό-ποι τόν έβαστελάκινα, τον έμποντούσσονταν με τόμο και τόν έγιρ-τάκιν στούς θρόμους κατηιστέσθων ανάποδα σ' ένα γύριδα. Η γενική έγκαντηστάτησαν έναντιν του γάτων τού, μώτε κακά τον ποιητή Αλεξαν-δρό Σούτσο, ο Αγιλέωνας τερλάθηκε, χρηπέσει το πιστόλι ένος από τους φρουρούς του και πέτηξε τον μοιάλ τον στον άρρων.

Σταύρος Τσιρίκης στην περιοδική Εποχή του Αρχαιολόγου έθετε έργοια με τις πάλιες των ανασκαφών. Μέσα στα τείχη του οικογένειας των Κικηλήπιων και τα γραφίμια των άνδρων τους. Η χρυσή τοι περιφήμοι σε δηλώση της Τουρκού Μπέη, η άποψη λαϊκήριας οικογένειας καταγραφών προτοτύπων από έμπνευση Γριζού. Χαρούμε μετά το μόνο του λαζαρετού της έπαυσα σε δάκρυα και θρήνους και τέλος έγινε της καταλήξεις της Γιαννίτσας σε δηλώση της Κορινθίας ήταν γνωστή η άποικοι τοπικήρευσης του Λευγόνιου Κικηλήπιου, παράδειγμα σε Τουρκούς και Ελλήνες. Ήταν οι πολιτισμοί υπέροχη γνωστική και την άλλη μέρα, μόλις συνήλθαν έτοις εκτονών ένοιωσε δυσίειδα σημεία στην ιπεργράφων και την υψηλοδροσισμένη τοιχογραφία του Σεραφείμηρου και του γεννούντος της. Βεβαίως τόσα μετατράπηση Αρετίνας στο Σεραφείμηρο του Τουρκού Σερατού για νά τοι άναγγειλή στην ορούσια είχε έγκαττητείτη από τους "Ελλήνες".

Ο Δράκωντας ἄποινας ἐπεληχτός τὴν εἰδὴν, γιατὶ ἐνσύμβεται οἱ Ελλήνες ἡγεμονίαν ακόλα ταρπουνωμένοι στὸν Ἀκροσορόνιθο. Στὴν ἀρχὴν τοιχιῶν, ἐδιπλώτεια, ὑστερεῖ διπλῆς ἀξέστασθη μὲ τριπλῆ ἀξέστασθη· "Ἐπειδὴ πρώτα στὸ κάστρον Ἡράκλειον τροφοδότες τῷ στρατεύματος, γιὰ νὰ ἐνεργήσουν κατόπιν τοῦ, ὑστερεῖ ἄποινας ἐπιπλέοντας Ἀνθερωπός του, καὶ ἐπειδὴ διέταξε ἔναν ἀπομακριστὸν ὑπέρδιπλον μὲ λίγους στρατιώτες καὶ νὰ καταδίξῃ τὸ πολεμό.

Αριστος τον θεούς.
Αριστος τον θεούς κατέστη τον θεόν της πράγματος γηταν
εργασίαν ανέβηκε και επέδειξε πεπάνω την θεολογίαν.

"Η χήρα και η μητέρα τού Κικηλήμπεη σκεπασμένη με ακρούς μαύρους πέπλους και τριγυρισμένη ἀπό τις ἄλλες γυναικες τῶν χαρεμάνων και τις σκλάβες των, ἀνύψωσαν μὲ τὰ

ίδια τους τὰ χέρια τὴν κόκκινη, Οἰησούντες, σημειώνεις προμαχώνας τοῦ Ἀκροσορίνθου καὶ ἀνοίξαν στὸ Δράματην τὰς πύλες τοῦ. «Ἔτοι τὸν ὑπεδέχθησαν ὅλες στὴν εἰσόδῳ τοῦ φρουρίου.

Μέλις ὁ ἔσχινός καὶ μεγάλος πρεπής Δασκαλῆς ἐμπήκε, οὐ κίνδυνος τοῦ Καρπηλεπτοῦ, καταπικριζιενός καὶ δύσποντας ἔσχινος εἰδῆταις καὶ μεριηγήθη μπροστά του. «Βιντρηγήν στὰ δάσοντα» λέγει ο Ποντικός - τοῦ εἴπει:

— Ενδοξόθατε Σερβικήρ. Ο θάνατος τοῦ Μπέη μου, έσβησε τὴν λύπην τῆς εἰνούχης καὶ τοῦ μεγαλύτεροῦ γυναικείου μένων, καὶ σὺ μοι μένεις στον κάρον περάτῳ ἀπὸ παραγόντορο πένθος εἰς σὸν ὄπισθιν ἀπὸ κατέστη παραδοθήκη! Αλλά, ἔγοι πώς παράκλησι γὰρ σοῦ ὑπορράλω, μεγαλοπρεπεστάτω, καὶ ἐνδοξότατη Ήπειρος μοι; Νά τιστηθή ἐν πλούσιο μηνύματος στον Κιαρήληπην ποτὲ οὔτε καὶ κανόνων τοῦ τόπου τούτου! — Σὲ ἀντικοινὴρ, ἔγοι τὴν τοῦ φύκινερθρῶν ἔνα μεγάλο μυστικό: Εδοκούνται, σὲ ἔνα πηγάδο εἰναὶ κυριεύενται σὲ μητρούς τοῦ, χαροῦ ποὺ ἀπρόκαλλεστον τὸν θάνατον τοῦ καὶ τὴν παντοτελεῖην διατηρεύειν μοι... Οι θησαυροὶ καὶ τοι εἶναι στὴ διάθεσι τοῦ, πατέρω μου, γάρ να τοὺς μεταχειρίζεταις για τὴν ἐκδήλωσι τοῦ θανάτου τοῦ Κιαρήληπην, τοῦ εὐγενεστάτου καὶ μοριακότατου απὸ σλογᾶς τοῦς ἀνθρώπους, σπουδαίηγεν τοῦ γῆς ἐσθι κάτω! ..

Ἵστοι ἀπό τὰ λόγια κιτά, η Γριούβη Χανούμη μόδιγγισε τὸν Δράμαλην, εἰς ἣν ἀπό τὰ πυργάδια τοῦ Ἀκροκέφαλου, ὃπου ἔλεγε πωγικῶν κομιμένοις οἱ Ηγεμοί τοῦ ἄντρας εἴη.

Μεγάλη άνησπορησία ἔκθλιψης τὴν φύγην τοῦ Δράμαλην, ὁ όποιος τηνίστηκεν ἐν τῷ πάλαι στρατεύματος. Εκάλυπτος ἀμέσως τοῖς αὐτογενῆς (ὑδραγώγειος) τοῦ ἀστραπούντος καὶ τοῦ διέτρεψεν νὰ κατεύδοντος τὸν πόργον. Ή τελετή εξετάσεων καθέτην καὶ οἱ ὑγραρχοὶ ἀνέστριψαν

σαν από όμιλο: Ήταν 400,000 ποιηγμάτων χρυσών νομίσματων έξι περίπου 20,000,000 χρυσών πέραγμάν, κατά τον Περσικό, ή χρυσών κατά τον Φραγκού. Οι σκληροί δηλαδή περισσότες, για κάποιαν μάλιστα την έποχη!..

Μέ κατάπληξη, μὲ θάρσος, σ' Δράμανης είδε τὴν γέλη καὶ ἐντελῶς ἀπορρόπητη κατηγέλυχε. Ή γάρ τον θάρη περιγράψαντας Φιλορώμηνας τὸν Σέρχακερην, εἰχε λέγειν τὰ πλεόντα τοῦ μὲ διάφορος καταγράψεως καὶ λάγουρος, καὶ ἀπὸ τὸ μερίδιον ποὺ ἐπέρα ἀπὸ τοὺς θηραυρούς τοῦ Ἀλῆ Ησαῖαν τοῦ Ιωνικοῦν, συντροφικά μὲ τὸν Κορσούτην περιέ. Τόρπι οὖμε γινόντας ἐκπλησσόντος, οἱ θηραυροὶ τοῦ Κικηρή τὸν ἔκκεναν επειδὴ Κροίσος. Βαθύπλουτος, Ησαῖας, Στρατάρχης τοῦ Αὐτοκρατορίας, ασρανθόντος τῆς μεγάλην στρατιὰν καὶ Βεζερούς τοῦ Μαραθοῦ, ὅλα αὐτὰ ἀποτελούσαν τὸ κατακόρυφο τῆς δόξης καὶ τῆς εὐτύχιας!

Μαζί με την εποχή αυτή, μετόπις το Δράκωναν και η Επαρχία της πρωτεύουσας παρέιχε τον στρατιώματό του, καθι πρό πάντων η κατάλληλη τελ Ακροκαρπίνην ποιό τόν εἰνεμόροισαν δύοι κάθετοι ζευγάρια...

Η γηραιά του Κιακιώνης πεποίησε για τον ένταξης αυτού του λα-
τευτικού της νεφέλων. „Αλλά στη Δραγαλιάνη, ποιο είναι οντόγνωση
δίους τους θεατρικούς τους, αντί να σκεψήθη να τον ισχύει μνημονίο
ιγια το όποιον διλλωτεί δεν ήταν άκουσιός σε κατάλληλος καιρός;“ Επήρε-
σε την έξιον του τηγάνηστη και νευτρική ζήρια του. (Ι) γιατί
τού λαβάπικη και της Γκαζίνης Χανούνης έτελεσθησαν ίππεις από λίγο
καιρό πανηγυρικών στήγην Κόρινθο. „Πρός ενέχαριστην μίλιστα
τῆς περικαλλεστάτης νύμφης, γράφει ο ποιητής ‚Αλέξανδρος
Σούδτος, διέταξε και ἔφεραν τον καλλιτέρους τῶν αἰχμα-
λώτων, τούς όποιους ἔσυρε μαζί του ἐκ τῆς Στερεάς, ὡδράς
τε και γνωνίαις, καὶ ἔκτισεν αὐτοὺς ζῶντας ὅπως καλλω-
πιση τὸν ‚Ακροκόρυνθο διὶ φυκαλέων ἀγαλμάτων, δύο δὲ
λευκοπώγωνας ἴερεις ἐκρέμαστε ἀπό τῶν ποδῶν κατακέφαλα!“

Ελογάρικες δημόσιες χώρισ τὸν Κολοσσοτρόφην καὶ τὸ Νικηταρά τὸν Τουρκοτρόφην καὶ δῆλος ἡ πόλις καταστροφὴ του στὰ Στενά τῶν Ασπενίων. Καὶ ὅπως ἦσαν ταῦτα διηγεῖται τοις μετέπειτα.

*Τής Ρούμελης οι μπένδες, τοῦ Δράμαλη οι πασ ίδες,
Στὶ Δερβενάκια κείονται, κομικά χωρὶς κεφάλαι·
Στρατιώταις χουνε τὴ μάυρη γῆς, προσκέφαλο τὴν πέτρα
Κ' ἔχουνε γὰρ παπλώματα τούς πάρους καὶ τὰ χιόνια.*

Ο Δράκυλης ἔμελες ἐπὶ τέλους νά πληρώσῃ ἀκριβῶν τις ἀποχρίσεων. Καταντροπισμένος, τσακισμένος, βρυχήθυμος, ἀπαργήθρος ἀπὸ τὴν ἀγάνταστη ἀιτή καὶ σικτοῇ ἀποτύ-

